'రండర్రా-అన్నాలు పెడతాను అన్నది కాంతం' అప్పటికి పూర్తిగా చీకటిపడటంచేత ఆరోజు జీలకర్ర వేసి కందిపచ్చడినూరి ఉంచడంచేత పిల్లలు ఎప్పుడు అన్నంతిందామా అని చూస్తున్నారు. ఈ మాట వినటంలోనే ఒక్కసారి లేచి తల్లివెంట వెళ్ళిపోయినారు.

కోర్టువారు ఒక్కరే మిగిలిపోయినారు ముందున్న బడిపంతులు తలగుడ్డ వెక్కిరిస్తూ బల్లమీద ఉంది. మాసిన లాంగుకోటు వంకెన వేలాడుతున్నది. కాఫీతాగినతరువాత అక్కడపెట్టిన వెండిగ్లాసు అక్కడేఉంది నిర్లక్ష్యంగా దొర్లుతూ దూరాన మబ్బులలోనుంచి బాలచంద్రుడు వెకిలినవ్వులు నవ్వుతున్నాడు. పిల్లలను ఇంత అన్డ్యుఇన్ ఫ్లూయన్స్‌తో స్వాధీనపరచుకొని ప్రపంచంప్రకృతి అంతా నన్ను వెక్కిరించేటట్లు, హాస్యాస్పదమైన స్థితిలోకి నన్ను తీసికొచ్చి వదిలిపెట్టిన కాంతానికి సెషన్సులో కఠినశిక్ష విధించక మానను అని నిశ్చయించుకొన్నాను.

ధర్మచక్రప్రవర్తన

"నిన్న వచ్చిన జీతం డబ్బులలో పాతిక రూపాయలకంటె ఎక్కువ ఏమీ మిగలలేదు. చిల్లర కొట్లో ఇవ్వాలిసిందాంట్లో సగమే ఇచ్చాను. బియ్యం వర్తకునికి ఇంకా అయిదురూపాయలివ్వాలె. కాఫీహోటలులో ఇవ్వాలిసిన పది రూపాయలు

ఆవిడకు తెలియకుండా ఎట్లా సర్దటం? తెలిస్తే గోల పెడు తుంది. ఏ పత్రికకన్నా ఒక కథైనా వ్రాసి రహస్యంగా ఆ బాకీ తీర్చాలి. నెలంతా ఎల్లాగ గడుస్తుందబ్బా!" అను కొంటూ తల వంచుకొని అడుగులో అడుగు వేసుకొంటూ ఇంటి కొస్తున్నాను.

గుమ్మంలోకి యింకా రాకముందే వినిపించింది ఇంట్లో అల్లరి. బుడగ బూరాల కీచు శబ్దం, ఈలలు, ఢమ ఢమలాడే బండిమోత అన్నీను. తిరుణాల్లలోను, తీర్థాలలోను వింటాము అల్లాంటి శబ్దాలు.

ఏమిటా సంగతి అనుకొంటూ ఇంట్లోకి కాలు పెట్టే సరికి చిన్న వెధవ చేతిలో చెక్క బొమ్మను ఒక దానిని ఆడిస్తూ పరుగెత్తుకుంటూ వచ్చి, "కోతి నాన్న కోతి," అని దాన్ని పైకి క్రిందికి లాగి ఆడిస్తూ, "బాగుంది నాన్నా మంచి కోతి నాన్నా" అని ఆ బొమ్మను గురించి ప్రశంసావాక్యాలు కురిపించటం సాగించాడు. చిన్నదాని చేతులలోను అల్లాంటిదే ఉంది. పెద్ద పిల్లవాడు ఢమఢమ బండి లాగుతున్నాడు. సునీ, గింగురు మనేట్లు ఈల ఊదుతున్నది. ఇంతలో అందరు తలో కోతిని తీసుకొచ్చి నా ఎదుట నుంచున్నారు. ఈ వానర సైన్యానికి అధిపతి అయిన ఆవిడ యుద్ధభూమిని అర్జునుని ఎదిర్చి నిలిచిన 'చిత్ర' లాగ మేడమెట్ల నానుకొని నుంచు న్నది, వాళ్ళ వెనకాల.

"ఎక్కడివే ఈ కోతులన్నీ?"

"మనవే నాన్నా" అన్నాడు పెద్ద అబ్బాయి.

"మన కెన్ని కోతు లున్నాయా?"

"ఉన్నాయి నాన్నా, అమ్మ సంపాదించింది" అన్నాడు.

"నేనురా? పిరి వెధవా. నే నెక్కడ సంపాదించా నురా? మీనాన్నే కొనుక్కొచ్చి" అన్నది వాళ్ళమ్మ.

"ఏమి కాంతం. ఈ కోతులన్నీ నీ సంపాదితములే?"

"సంపాదన అంతా మీదే కదండి. నా దేముంది?" అన్నది కాంతం, కొంచెం ముఖం ముడుచుకొని పొంగి పొర్లుతూ ఉన్న నవ్వును అణచి పెట్టుకొని. నేనూ నవ్వక తప్పింది కాదు:—

ఆ రోజు సాయంత్రం ఒక్క "టీ" మాత్రం గుక్కెడు తాగి వచ్చేను. డబ్బు ఎక్కువగా ఖర్చు అవుతున్నదనే కారణం చేత సాయంత్రం ఖర్చు చాలవరకు తగ్గించాను. నా తాపత్రయము అల్లా ఉంటే కాంతం ఈ కోతుల్కై ఎంత పాడు జేసిందో అని మనస్సులో కొంత వ్యాకులత జనించింది. కాని పిల్లల ఆటలను చూచి లోలోపల మిక్కిలి ఆనందిస్తున్న కాంతంతో ఇప్పు డేమన్నా అంటే మనస్సు చిన్న బుచ్చుకుంటుం దని అప్పటి కేమాట్లాడక ఊరుకున్నాను......ఇంతలో,

"పండ గొస్తుంది నాన్నా మన ఇంటికి" అన్నాడు పెద్ద అబ్బాయి.

"వస్తే ఏం రా?"

పండగొస్తే......ఇవన్నీ ఉండాలె నాన్నా. పండగ రోజున పాడాలె. నీకు పాట లొచ్చా నాన్నా" అన్నాడు.

"నా కేం రావు" అన్నాను.

"ఏమని పాడాలెరా" అన్నది వాళ్ళమ్మ.

"నీవుకూడా పాడతావా నాన్నా?"

"నే నెందుకులే, నీవు మీ అమ్మా పాడండి" అన్నాను.

"ఎబ్బే ఆడవాళ్ళు పాడతారా? మొగాళ్ళు పాడుతారు నాన్నా" అన్నాడు మావాడు ఛాతీ విరిచి మొగవాడిన్న అన్న గర్వం అంతా రొమ్మున అదిమి పెట్టుకొని.

"ఏమని పాడాలో చెప్పరా మీ నాన్నకు" అన్నది ఆవిడ దొంగనవ్వు నవ్వుతూ.

"నాన్నా, ఇది పట్టుకొని, ధరచిమ్మాచనమై, అంటాను నీవు అను నాన్నా నే నన్నట్లూ"

"సరే. ధరసింహాసనమై ఇంకేం అనాలెరా?"

"చెపుతా నాన్నా, ధరసింహాచనమై లభంగుకొంహ్వకై ......అను నాన్నా"

"ఛా వెధవ ఎవరు చెప్పారురా ఈ పాట?"

"మాస్టారు చెప్పారు నాన్నా. బళ్లో మంచిపాటలు చెపుతారు......విదిలించి గొడుగై........."

"అది కాదురా అబ్బాయి. విధించి అనాలెరా" అని వాళ్ళ అక్కయ్య తప్పు దిద్దింది శబ్దరూపం తెలిసిన దానికి మల్లే. వాళ్లమ్మ ఒకటే నవ్వటం..........చిన్నది గంతులు వేయటం. సుసీ ఈల గింగురుమని ఊదేసింది. వాడు బండి లాగాడు ఘంఘమ మని చెవులు గింగురు మన్నాయి. "అబ్బా! ఏమి మోతమ్మా. కాసేపు ఊరుకోండే" అన్నాను. ఎవరు ఆ మాటలు వినిపించు కొనేది? "ఇంతకూ ఆవిడ దగ్గరుంది ఏమున్నా! ఎందుకు కొనియ్యాలె ఇవ్వన్నీనూ? రానీ, ఆనెక్కు చెబుతాను ఈవిడ సంగతి" అని అనుకొని మేడపైకి వెళ్లి పోయినాను. దాని తరువాత ఇంకో గంటరు మామూ

లుగా భోంచేసి చదువుకుంటూ కూర్చున్నా, ఆవిడ వచ్చిన తరువాత గట్టిగా చీవాట్లేద్దామని దృఢంగా సంకల్పించుకొని.

రాత్రి తొమ్మిది కొట్టింది గోడపైనున్న గడియారం ఠాంగ్ ఠాంగ్ మని; అప్పుడే మా ఆవిడ కాళ్ల అందెలూ ఘల్లుమన్నయి. తలెత్తి చూద్దును గదా ఎదుట నుంచున్నది నా కెదురుగా, ఒక చేత్తో వెండి చెంబూ, మరో చేత్తో జిలేబీతో నిండి ఉన్న వెండి పళ్ళెమూ పట్టుకొని మా ఆవిడ.

"ఎక్కడిదీ చీర?" అన్నాను చూసే చూడటంతోనే ఆవిడను. తెల్లని పూలు గల గులాబి రంగు సిల్కు చీర నేను ఎప్పుడూ కొనలేదు.

కాంతం, తలొంచుకొని, చీరమడతలు మెల్లగా సర్దుతూ "ఎక్కడిదేమిటండీ, నాదే, బాగుంది కాదూ" అన్నది నేను సంతోషిస్తానన్న గంపెడాశతో.

కొనేసింది గామాలు ఇంటి కర్చుకోసం దాచిపెట్టిన డబ్బెట్టి. గుండెల్లో రాయిపడ్డది.

సరదా పడి కొనుక్కొని కట్టుకొని మహానందంతో నావంక అట్లా చూస్తున్న మనిషి మనస్సును నొప్పించటం అన్యాయమే కాని ఏం జెయ్యను తప్పిందికాదు. అందుకని ముఖాన్ని ముడుచుకొని.

"బాగుంటం మాట అల్లావుంచు, ఎప్పుడు కొన్నా రండీ ఈ చీర?" అన్నాను బొంగురగొంతుకతో "అప్పుడే వచ్చినట్టుంది మహారాజులుంగారికి కోపం" అన్నది, పకునుగా నూరి సానబెట్టిన చిరునవ్వును నాపైవిదిలిస్తూ.

" ఎప్పుడు కొన్నావు?.........ఎంత? " అన్నాను అరనిమీలిత నేత్రాలతో ఆకరకు చిరునవ్వును అవతలకు తోసేస్తూ.

" మధ్యాహ్నం......ఇరవై రెండు రూపాయలు " అన్నది వంచిన ముఖం ఎత్తకుండా, కుచ్చెళ్ళు దిద్దుకుంటూ ముందున్న అద్దంలో చూచుకొని.

"ఆ కోతులకూ?......" అన్నాను అంకెలు కూడు కుంటూ.

"అవెంతలెండి......అవో రెండు మూడు రూపాయలు"

"ఎక్కడదీ ఇవన్నీ కొంటానికి డబ్బు నీకు?" అప్పటికి నా మనస్సులోని బాధంతా చూపుల్లో కెక్కింది.

"మనదే!" అన్నది ఆవిడ మళ్లీ నమ్మకంగా.

"అంతే......నేను నీకు ఇవ్వలేదే" అన్నాను చూపులు ప్రశ్నార్థకంగా అమర్చి.

"ప్రత్యేకంగా ఇవ్వాలా ఏమిటండీ...... పెట్టెలో నుంచి తీశాను" అని అంటూంటే ఆవిడ కళ్లలో తారలు తళుక్కు తళుక్కు మని మెరిసినవి.

"నన్ను అడక్కుండానే" అన్నాను ఆశ్చర్యంతో.

"అడగాలా ఏమిటండీ.. ..."అంటూ దగ్గరసావచ్చి మెత్తని గులాబి పూమాలవంటి తన రెండుచేతులనూ...నా బుజాలపైని వేసి ముఖంలో ముఖంపెట్టి నవ్వింది.

నేను నవ్వలేదు.........

డబ్బులేక నానా ఇబ్బందిపడుతూన్న సమయంలో పాతిక రూపాయలూ ఒక్కమారు మాయంజేసిందే అని కోపంతో................

"చాల్లే......అల్లా ఉండు... చెబుతాను ఇవ్వాళ నాకు చాలా కోపంగాఉంది" అన్నాను విని వినపడని సణుగుడు గొంతుకతో.

"ఓయబ్బ! ఇంతమాత్రానికే కోపంఎందుకండీ?"అంటూ ముందుకో అడుగు జరిగింది ముసిముసినవ్వులు నవ్వుతూ.

"అలా నవ్వితే నా కోపం పోదు. నవ్వేటప్పుడు నవ్వాలేగాని ఆదేపనా? నా మనస్సు కనిపెట్టాలె'' అన్నాను ఆవిడ మనస్సుకు కష్టం కలిగితే కలిగింది లెమ్మనుకొని.

నవ్వటం ఆపింది. మల్లెమొగ్గలాగ ముడుచుకుపోయిన ముఖంతో అన్నదీ......"ఏం జేశానండీ, మీకంత కోపం ......పిల్లలు ఏడిస్తే అవ్వేవో కొన్నాను. నే నేమన్నా ......ఈ చీర కొనుక్కున్నాను. ఎన్నాళ్లబట్టో ...... అనుకోటం ఈలాంటి గులాబిరంగు చీర కొనుక్కోవాలెనని నేను కాపరానికి వచ్చిన కొత్తలో."

"అవునవును. ఇప్పుడదంతా ఎందుకు......ఇప్పుడెట్లా జరగటం నెలంతా?"

"గడవక కొడుతుంది లెద్దురూ. చూశారూ......ఈ రంగు పోదట! గట్టిరంగు—పూలు చూశారూ? ఎంచక్క ఉన్నాయో—" అన్నది అద్దంలో మరోమారు చూచుకొని పమిట సవరించుకొంటూ.

"అయితే ఉన్న డబ్బంతా కోతులకు ఖర్చు అయిందన్నమాట!...ఇక ఈ నెలంతా తల గోక్కుంటూ కూర్చోవాలె!......అంతే కదూ?" అన్నాను విసుగ్గా.

"ఏం మాటలండీ అవి? అంతా కోతులకే అయిందా? పిల్లలు ఆడుకొంటారని ఓ రెండు రూపాయలకు అవికొన్నాను. అంతేగా?"

"మరి చీర నీవొక్కదానివే కొనుక్కున్నావేం?"

"ఇంకెవరికి కొనమంటారు?"

"ఆడకోతుల కన్నిటికీ బట్టలు కడతారు."

"మగవాటికి?"

"ఆడ...అనలేదు. ఆట,......అన్నాను."

"చిత్రం."

"ఏమిటండీ బుడ్డమూతి పెట్టుకొని, అల్లా కూర్చున్నారు?" అన్నది ఆవిడ నాకు ఎదురుగా ఉన్న కుర్చీలో కూర్చుని ఉండి, ఒక పది నిమిషాలైన తరువాత.

"ఏమిటి చేయమంటావు?"

"సంతోషంగా ఉండమంటాను."

"పాతిక రూపాయలూ ఇస్తే."

"రూపాయలు కాకపోతే అంత విలువైంది ఏదన్నా ఇస్తే పుచ్చుకొంటారా?" అంటూ కాంతం నా వెనక్కువచ్చి రెండుచేతులూ కుర్చీపైన జార్చి ముందుకు వంగింది.

"అహా, అల్లా పనికిరాదు. నాకు రూపాయలు రూపాయలుగా కావాలె."

"దానికేం భాగ్యం అల్లాగే ఇస్తాను." అన్నది కొంటెగా చూస్తూ.

"ఎల్లా ఇస్తావు! మీవాళ్ల దగ్గర్నుంచి ఏమన్నా?... "

"ఆ, మళ్లీ జీతంరాగా అప్పుడు......"

"నా జేబులోనుంచి తీసి నాకిస్తావూ? ఘనకార్యం చేస్తావు!......కాని ఇవ్వాళ్ళ నీవు చేసిన పని నాకు చాలా కష్టంగా ఉంది. అత్యావసరమైన కార్యానికి కాకుండా డబ్బు కర్చు చేయుటమనే విషయం అల్లావుంచి, నాతో చెప్పకుండా డబ్బు పెట్టెలోనుంచి తీయటం ఎంత తప్పు."

"మనదేగదండీ......" అంటూ నాముఖంపై వ్రాలిన క్రాపును పైకెత్తుతూ కూర్చున్నది కాంతం, నాకెదటనే కొంచెం ప్రక్కగా. ఇందాకటి కోపమూ, మనస్సులో కష్టమూ, తగ్గిపోయినయి. పోనిలే అనిపించింది. ఉముకురు రంగు గులాబీరంగు సిల్కుచీర, మెరుస్తున్న నీలాకాశంలాంటి కేసబంధం మనోహరంగా ఉన్నపుడు కోపం ఎల్లాగుంటుంది?

"మనదైతే మట్టుకు?...ఇద్దరం అనుకొని సాధకబాధకాలు చూచుకొని కర్చు చేయాలెగాని, నీ యిష్టప్రకారం నీవు కర్చుచేస్తే ఎట్లా గడవటం?"

"మీరు నాతో చెప్పే కర్చు చేస్తున్నారా?"

"చెప్పకపోయినా సంసారానికే కర్చు చేస్తున్నాను."

"నేనూ, అంతేనండీ.........ఇంకోవిధంగా పాడు చేస్తున్నానని అనుకోకండి. మీరు చేసే వ్యయమంతా సంసార సౌఖ్యానికై తోడ్పడుతుందని ఎట్లా అనుకొంటున్నారో అల్లాగే చీరలూ, రెవికలూ, ఆటవస్తువులూ కొని, పిల్లలూ

నేనూ సంతోషిస్తుంటే మీకానందం కాదండీ! నేను అందంగా కనుపించటం మీకు ఆనందం ఇవ్వటానికి కాదండీ? మీకు తెలియదా యీమాత్రం? నాచేత ఈ ఉపన్యాసం ఎందుకు ఇప్పిస్తారు?" అన్నది చెమ్మగిల్లిన నేత్రాలతో.

"పోనీ చీర కొంటే కొన్నావు అనుకో. ఆకోతు లెందుకూ? డబ్బుదండుగ?"

"ముగ్గుముచ్చటెం ఉండొద్దూ? పిల్లలు ఎంత సంతోషించారనుకొన్నారు. మీరు చూశారుగా వాళ్ళుఆడుకోటం..."

"అవును గాని అది అట్లావుంచు. నీవునాకు చెప్పకుండా డబ్బు తీయటం దొంగతనం......"

"దొంగతనమాండీ ...మీడబ్బు మీరు తీసికోటం దొంగతనమైతే ఇదీ దొంగతనమే..."

"నేను సంపాదిస్తున్నాను..."అన్నాను గర్వంగా

"మీరు సంపాదించటం నేను ఖర్చుపెట్టడం కోసమే" అన్నది కాంతం...నిండు విశ్వాసంతో.

"అవునవును. మహాగొప్ప సిద్ధాంతం. సాయీబాబు సంపాదనంతా బూబు కుట్టుపోగులకేకదూ! బాగుంది.! ఇట్లాగు అంటే, ఇల్లా భర్తకు తెలియకుండా భార్య డబ్బును, దొరల సంఘంలో ఎప్పుడూ తీయదు. అట్లా తీసిందో......"

"ఆఁ తీసిందో చెప్పండి అన్నాను."

"తీస్తే ఇంకేముంది? ఆరోజుతో వారి దాంపత్యానికి నూరేండ్లు నిండుతాయి. ఆరోజుతో సరి. ఎవరిదారి వారిదే!"

"వెళ్ళిపోవటమే?"

"సందేహంగా అడుగుతావేమి? తత్‌క్షణం విడాకులు పుచ్చుకోటం ఎవరి దారిని వారు వెళ్లిపోవటం."

"పోయేవాళ్లు వెళ్ళిపోక ఆ ఆకులు పుచ్చుకోటం ఏమిటి?"

"ఆకులు కావవి. విడాకులు పుచ్చుకోటం అంటే Divorce."

"డైవోర్సు అంటే."

చచ్చాం నీకు ఎల్లా చెప్పటం!"

"మీ వృత్తే అదిగదండీ! ఈ మాత్రం చెప్పలేరూ!"

"అది వేరు. బర్లో అయితే కుర్రాళ్ళకు తెలిసీ తెలియకుండా పెద్ద పెద్ద ఇంగ్లీషు మాటలతో వాడలకొట్టేస్తే మళ్లీ నోరెత్తరు. నీకీ తెలుగులో చెప్పటం అంటే కష్టం. ఏమిటంటే భార్యా భర్తలకు పొత్తుకుదరనపుడు వారు న్యాయస్థానంలో తమ దాంపత్యాన్ని విచ్ఛేదనం చేసుకొంటారు."

"సంబంధం తెంచుకొంటారు అన్నమాట."

"ఆ అది."

"తెంచుకొంటే తెగిపోతుందన్నమాట వాళ్లి దాంపత్యం!"

"మహారాజులాగ, నిరభ్యంతరంగా ఫకీమని తెగుతుంది నిమిషంలో."

"పిల్లలుంటే?"

"వాళ్ల కేదో ఏర్పాటు చేస్తారు. ఏ అనుపత్రికో ఇట్లాంటి పిల్లలను పెంచటానికి ఏర్పాటైన ఏ సంస్థకో ఇచ్చేస్తారు.

"ఒకపిల్ల అమ్మకడుపులుమాడ...... ఎంతచిత్రం! ఆమె దికూడా భర్తకు విడాకు లిస్తుందన్న మాట కోపం వస్తే?"

"ఓ......"

"అంటే పిల్లలనీ భర్తనూ నిక్షేపంలాంటి సంసారాన్ని వదిలేస్తుంది! వాళ్ళలో ఆపని ఎబ్బెరికంగానూ, ఉండదు! అంతేగదండీ."

"అదీ సంగతి."

"వాళ్ళ దుంప తెగిరి. వాళ్ళ సంగతి నాకు ఇక చెప్పకండి."

"అల్లాకాదు. మనము వాళ్ళవద్దనుంచి కొన్ని విషయాలు నేర్చుకోవలసి ఉంది. ఇప్పుడు చూశావూ, ఇల్లా విడాకు లివ్వటం అనే అవకాశం ఉండటం మూలాన అడదానికి స్వేచ్ఛ ఏర్పడుతుంది. అదీ లేకపోతే భర్తతో ఇష్టం లేకపోయినా కాపరం చెయ్యాలె అంటె నిరవధికమైన శృంఖలబద్ధమైన దాస్యపు ట్టికలో బడినట్టు."

"ఆగండి... ఇక చాలు" అన్నది ముఖాన్ని చిట్లించుకొని.

"ఉండు మరి...కొంసంటూ విను. ఇష్టము కానపుడు విచ్ఛేదం చేసికొని........"

"తాడు తెంచుకొని అనండి" అన్నది లేని ఈసడింపును సూచిస్తూ.

"అదేలే వాళ్ళకు తాడుంండదు. అట్లా వెళ్ళిపోయి ఆడది దాని ఆత్మ గౌరవాన్ని వ్యక్తిత్వాన్ని సాధిస్తున్నది."

"దాని నెత్తి లెండి...ఇక ఊరుకోండి. మన పురాణాల్లో ఎవరికి ఇటువంటివి లేవు. ఏదో కొట్టినప్పుడు కొట్టినా తిట్టినపుడు తిట్టినా, భర్తనే నమ్ముకుండుటయే తప్పు."

"ఆ విషయాలు, ఆ ఆదర్శాలు పాతవి. ఆ కాలం వేరు ఈ కాలం వేరు. నీవు ఈ కాలానికి సంబంధించిన ఆదర్శాలనూ తెలుసుకొని అయినా ఉండాలె."

"ఓ........అల్లాగనండి. ఊరికే తెలుసుకోటం ఏం ఖర్మం. ఆచరణలో పెడతాను ఇక సరేనా?" మేఘాల వెనకాల మెరపు మెరసినట్లు ఆమె ముఖాంతర్భాగమున ఎక్కడో చిరునవ్వు ఒకటి తళుక్కు మన్నది. "ఇప్పుడు నీవు చేసినలాంటి తప్పుకు దొరైతే ఏం చేసేవాడో తెలుసునా?"

"ఆఁ చెప్పండి...అదేనా...విస్తరాకులు, ఛీ, ఛీ, విడాకులూ!"

"అవును అయితే నేను దొరను కాదనుకో..."

"కాదనుకోటం...ఏం ఖర్మం అవునే అనుకుందాం అనుకోటంలో అయితే మీరుకూడా నన్ను వెళ్లిపొమ్మంటారా?"

"అంటా ననుకో అపుడు నీవేం చేస్తావు?...... అట్లా చూస్తూ వెంకుకు అప్పిడే! నీవు ఇట్లాంటి పనులు చేయరాదని నీతిని బోధించటానికి మాటవరసకు అంటానే అనుకో. అపుడు ఏం చేస్తావూ, అంటూ?" అన్నాను.

కాంతానికి మృదువైన మాటలతోనే మాంచి నీతిపాఠం బోధించానని సంతోషించినాను.

"ఏంజేస్తా నంటారా? ఏమిటి చేసేది?" అని అంటూ ఉండగానే గది అవతల పసిపిల్ల కెవ్వున కేకేసి ఏడ్చింది.

చప్పున నేను అవతల కొక్క గంతేసి పిల్లదాన్ని చేతుల్లోకి తీసుకొని వస్తుండగా.

"వెళ్లి పొమ్మంటే ఉంటానా ఏమిటంకీ ... మాట వరుసకు అన్నా నిజంగా అన్నానా వెళ్లే పోతానా" అని తకీమని తలుపు వేసుకొన్నది.

పసిపిల్ల ఉల్కిపడి తల్లికోసం ఒకటే ఏడ్వటం తేలు కుట్టినట్టు.

"తలుపు తీయి..."

"........."

"ఇదిగో నిన్నే..."

"..........."

"సరేలే,...పిల్ల చేతుల్లో నిలవటం లేదు.

"........."

"అబ్బహా! దబ్బున తలుపు తీయూంటె."

లేచి పోవాలనుకొంటే.

తలుపు నెట్టుకొని విసురుగా, ఇంట్లోకి ప్రవేశించి అన్నాను. 'నేను వెడుతున్నాను. ఇక మనకు కుదరదులే,' అని.

"నేనేం జేశాను? మీ కంత కోపం రావటానికి! ఏదో సంసారంలో, భార్యా భర్తలన్న తరువాత పోట్లాట్లంటూ వస్తే సద్దుకు పోతారుగాని తెంచుకు పారిపోతారా?"